

Mulandó trendiség helyett időtálló értékmentés

Interjú Popovics Istvánnal

Hévizi Róbert: *Melyek voltak az első kulturális élményei, hogyan került kapcsolatba a kultúrával, a közösségi művelődéssel?*

Popovics István: Első élményem, ami egyben a legmeghatározóbb is, 1982-re vezethető vissza. A nyírbátori moziban heti rendszerességgel tartottak filmklubot, a válogatott mesterműveket édesanyámmal együtt néztük meg, és utána megbeszéltük, elemeztük a látottakat.

Későbbi meghatározó élményem már olyan, ahol én is tevékenyen részt vállaltam a közösségi munkában. A művészeti egyesületünkkel Balassagyarmaton szerveztünk egy kiállítást, 1996 címmel. Az egyesületi tagjainkkal és a pártoló fiatal építészekkel együtt létrehozott kiállítás az építészet, fotózás, népművészet ötvözetéből álló diavetítésből, és népi eszközök szokatlan, figyelemfelkeltő installációjából állt.

H. R.: *Az Ön számára mit jelent a közösségi művelődés? Milyen szerepet játszik az életében?*

P. I.: Úgy gondolom, hogy a közösségi művelődés olyan kapcsolatot hoz létre az emberek között, mely segíti megérteni a másikat,

a másik hozzáállását, jó eszköz a félreértéseink elkerülésére is, komoly társadalmi hatású, építő jellege van. Legyen szó akár közös hangig, képi vagy akár gasztronómiai élményekről, közelebb kerülünk általuk egymáshoz. Sajnos a mai információtechnológiai világunk ezt inkább aláássa, mint segíti. A közös dalok, mesék, a vének, bölcsék meghallgatása, a közös élmények, a tudás fenntartásának ösztöne már az őskor, a kezdetek kezdeté óta velünk van, a génjeinkben, nem levetkezhető.

Személy szerint én törekszem e hitvallásomat utódaimnak átadni, és a nyíltságra, figyelemre ösztönözni őket. A közösségbe illeszkedés egyik fontos alkotó eleme ez. A kérdés, hogy a ma embere megengedi-e azt, hogy ez irányított legyen? A válasz szerintem egyszerű: igen. Hiszen gyermekeink sem tudnának beszélni, ha kívülről nem kapnának szavakat, maguktól nem tudnák anyanyelvüket sem használni. Az irányítás viszont felelősségteljes dolog, az emberi sokszínűséget és gondolkodásmódot nem korlátozhatja.

H. R.: *Mi a véleménye a Nemzeti Művelődési Intézet munkájáról?*

A szakmai feladatai közül melyeket érzi meghatározónak, irányadónak?

P. I.: Legfontosabbnak az elzárt, a kultúrát nem könnyen elérő közösségek segítségét, az általuk képviselt értékek megismerését, ezeknek a megvédését tartom a legfontosabbnak. A művelődés elképesztően sokat jelent a hétköznapi embernek, támpontot ad a világ megismerésében, az egyéniség egészséges kifejlődésében. Ebben látom az intézet óriási szerepét és kötelességét.

H. R.: *Az önök által a Nemzeti Művelődési Intézet új székházában végzett munkáról mit kell tudni? Hogyan illeszkedik a ház szellemiségéhez?*

Közösségi terem

P. I.: Szakmailag, de emberileg is jó kapcsolatot ápolunk a projekt tervező építészével. Az intézetet igazán közös munkánk során ismertük meg, és rengeteget tanultunk róla. Még a tervezési folyamat legelején megfogalmazzuk a házzal kapcsolatos véleményünket, mely szerint az volt az alapvetésünk, hogy bár a belsőépítészet sajnos mulandóbb az építészetnél, de mi kerüljük a trendiséget, kliséket, és a belsőt a külső elválaszthatatlan részévé forrasztjuk, összehangoljuk. Az épületeket embereknek szánjuk, nem a személyes önmegvalósítás volt egyetlen projektünknel sem a mozzgatórugó korábbi megbízásaink során sem.

Ezen elveket rögzítettük is, mert előtte mindig meghallgatjuk az épület használóit, azok képviselőit, és végig a vezérfonal mentén

Tárgyaló

szeretnénk haladni, attól a végére sem szeretnénk eltérni.

Ha megengedi, a pontosság kedvéért idézem az általunk megfogalmazott alapelveket, melyeket végig szem előtt tartottunk, és amelyek jól mutatják, mi volt a kiindulási elv, és a megfogalmazott cél:

„Az építészeti környezet egyedi, visszatekintő, szinte gyűjteményező formakincse inspiratív elemeket tartalmaz, és a belső tér is ezekre az értékekre építkezik.

Bár vadonatúj épületről beszélünk, megjelenése nem kíván trendi lenni. Inkább arra hagyatkozunk, ami kincsesládánkban már megtalálható.

A belső tér meghatározásakor a tisztaság, a tévutaktól mentes inspiratív tér meghatározását éreztük feladatunknak. Kissé a reformációt említhetjük, szellemisége a lényegre törekvés, a sallangmentesség, de értékmentéssel, iránymutatással.

Törekszünk a takarékoság jegyében megfogalmazott terek létrehozására, de kerüljük a minimált, sivárságot.

Időtálló megoldásokat, anyagokat, és olyan technikákat kívánunk használni, melyek már bizonyítottak. A kísérleteket ezen eszközök használatával hajtjuk végre.”

H. R.: *Ön szerint a Nemzeti Művelődési Intézet szakmai tevékenysége mivel járul hozzá a Kárpát-medencei kulturális élet és a közművelődés kiteljesedéséhez?*

P. I.: Véleményem szerint az előszervezetek munkáját folytatva a sikeres szakmai tevékenység eljuttatja a Kárpát-medence minden pontjára az üzenetet: a művészet nem ismer határokat. Ez a mottója a mi művészeti egyesületünknek is, és kívánom, hogy mind az egyesületünk, mind az intézet ezen elvek mentén tudja végezni a munkáját.

H. R.: *Mit gondol a közösségi művelődés társadalmi szerepéről, megítéléséről? Milyen helyzetben*

Iroda

Kiállítófelület ledfallal

van most a közművelődés? Hogyan képzeled el a terület jövőjét?

P. I.: A közösségi művelődés az egészséges optimista társadalom elválaszthatatlan része. A technikai fejlődés hatalmas tempóban zajlik, hétköznapjainkat pedig épp egy közösségellenes világjárvány

félelme itatja át. A közművelődésnek ebben az időszakban még megfontoltabbnak, retrospektívebbnek, reménykeltőbbnek és az értékek megtartására irányulónak kell lennie.

A jövőt csakis a múltunk alapos megismerésével lehet felépíteni.

POPOVICS ISTVÁN okleveles építész mérnök, belsőépítész, a Szenes Design Stúdió vezető építésze.